

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 9 PŽ-6019/2021-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Šabarić Zovko, predsjednice vijeća, Dubravke Zubović, sutkinje izvjestiteljice i Nevenke Baran, članice vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice HRVATSKA AGENCIJA ZA OSIGURANJE DEPOZITA, OIB 94819327944, Zagreb, Jurišićeva 1, koju zastupa punomoćnik Ivan Matić, odvjetnik u Zagrebu, Slavenskog 1/II, protiv tuženika NLB INTERFINANZ AG u likvidaciji, OIB 43668676136, Švicarska, Zürich, Beethovenstrasse 48, kojeg zastupa punomoćnica Irena Vinter Gregorić, odvjetnica u Orehovec, Vinter, Kiš, Šimunović, odvjetničkom društvu d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18, radi naknade štete u iznosu od 846.110.153,36 kn, odlučujući o tužiteljčnijoj i tuženikovoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-413/2021-47 od 11. listopada 2021., u sjednici vijeća održanoj 17. svibnja 2022.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužiteljčina žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-413/2021-47 od 11. listopada 2021. u točkama I., II. i III. njezine izreke.

II. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-413/2021-47 od 11. listopada 2021. u točkama IV. njezine izreke u dijelu u kojem je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 250.125,00 kn.

III. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-413/2021-47 od 11. listopada 2021. u točki IV. njezine izreke u dijelu u kojem je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 500,00 kn, i sudi:

Nalaže se tužitelju u roku od 15 dana nadoknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 500,00 kn (petsto kuna).

IV. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu troška sastava odgovora na žalbu u iznosu od 130.000,00 kn.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-413/2021-47 od 11. listopada 2021. odbijen je tužbeni zahtjev radi isplate iznosa od 846.110.153,36 kn sa zateznim kamatama od 20. rujna 2018. do isplate (točka I. izreke). Odbijen je u cijelosti tužiteljin zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka (točka II. izreke). Naloženo je tužiteljici naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 375.000,00 kn (točka III. izreke). Odbijen je tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 250.625,00 kn (točka IV. izreke). Tako je sud odlučio nakon provedenog dokaznog postupka, ocjenom i analizom dokumentacije u spisu te navoda stranaka, ocijenivši da nisu ispunjene pretpostavke odgovornosti za naknadu štete iz članka 1045: Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje: ZOO) u svezi primjene određenja iz članka 6. i članka 8. toga Zakona (načelo zabrane zlouporabe prava i načelo prouzročenja štete), te primjenom određenja iz članka 175. stavka 3. i članka 177. stavka 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12, 45/13 i 71/15; dalje: SZ).

2. Protiv presude tužiteljica je podnijela žalbu u cijelosti i to zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Ukratko ističe da je donošenjem pobijane presude ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a budući da je presuda nejasna i nerazumljiva. Pogrešno je sud zaključio da nema protupravnosti u ponašanju tuženika koji 19 godina ponavlja identične prigovore. Sud nije sadržajno analizirao ponašanje tuženika, te ih doveo u kontekst odluka ovoga suda poslovni broj PŽ-4179/02, PŽ-146/08 i PŽ-2320/19, te rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt 81/03. Predlaže drugostupanjskom sudu preinačiti presudu i prihvatiti tužbeni zahtjev odnosno podredno predlaže ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti istom sudu na ponovno suđenje. Traži trošak sastava žalbe u iznosu od 156.250,00 kn.

3. Protiv presude u točki IV. izreke (kojom je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu parničnog postupka u iznosu od 250.625,00 kn) tuženik je podnio žalbu zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Ukratko, pogrešan je stav prvostupanjskog suda kada je ocijenio da tuženiku u smislu članka 155. ZPP-a ne pripada naknada za podneske od 30. travnja 2021. i 8. lipnja 2021. Isto tako, pogrešno je sud odbio tuženikov zahtjev za naknadu troška ročišta za objavu presude. Predlaže drugostupanjskom sudu preinačiti točku IV. izreke i prihvatiti tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška. Traži trošak sastava žalbe u iznosu od 156.250,00 kn.

4. Tuženik je odgovorio na tužiteljinu žalbu koju u cijelosti smatra neosnovanom te predlaže odbiti tužiteljinu žalbu i potvrditi pobijanu presudu. Traži trošak sastava odgovora na žalbu u iznosu od 130.000,00 kn.

5. Tužiteljčina žalba nije osnovana.

6. Tuženikova žalba je samo djelomično osnovana.

7. Ispitavši pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u žalbama pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. toga Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka, ovaj sud je utvrdio da je pobijana presuda pravilna i zakonita, osim u neznatnom dijelu dosuđenog parničnog troška, a sve kako to proizlazi iz izreke ove drugostupanjske odluke.

8. Suprotno navodima tužiteljice u postupku koji je prethodio donošenju pobijane presude, kao ni njenim donošenjem, nisu ostvarene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, dok u odnosu na istaknuti žalbeni razlog iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a, nije počinjena bitna povreda budući da je izreka presude jasna i razumljiva, ne proturječi sama sebi ili razlozima presude, a u obrazloženju su navedeni jasni razlozi o odlučnim činjenicama koji nisu proturječni sadržaju spisa.

9. Uvodno se ukazuje da je predmet ovog žalbenog postupka odlučivanje o tužiteljčinoj i tuženikovoju žalbi protiv citirane presude od 11. listopada 2021., a da je u odnosu na rješenje istoga broja istoga datuma, kojim rješenjem je odbijen tužiteljčin prijedlog za određivanje privremene mjere, odlučio ovaj sud rješenjem poslovni broj PŽ-6018/21-2 od 10. siječnja 2022. (kojim je potvrdio rješenje od 11. listopada 2021. kojim je odbijen tužiteljčin prijedlog za određivanje privremene mjere). Ovo se iznosi zbog razloga što je tuženik u žalbi protiv odluke o troškovima parničnog postupka izjavio i žalbu u odnosu na troškove postupka osiguranja na način da je zatražio sukladno članku 339. ZPP-a da se donese odluka o troškovima postupka osiguranja. Međutim, kako je izneseno predmet ovog žalbenog postupka je odlučivanje o žalbama protiv presude, a uvidom u rješenje ovoga suda poslovni broj PŽ-6018/21 od 10. siječnja 2022. je utvrđeno da nije odlučeno o troškovima postupka, pa se u tom smislu upućuje tuženik da je o tom zahtjevu potrebno odlučiti u predmetu ovoga suda poslovni broj PŽ-6018/21.

10. Predmet spora je tužbeni zahtjev radi isplate iznosa od 846.110.153,36 kn na ime naknade štete koja je tužiteljici kao stečajnom vjerovniku Glumina banka d.d. u stečaju nastala nemogućnošću naplate ostatka njegove pravomoćno utvrđene tražbine trećeg višeg isplatnog reda u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem St-83/99, koja da bi po redovnom tijeku stvari bila naplaćena da ista nije neosnovano osporena od strane tuženika kao drugog stečajnog vjerovnika u navedenom stečajnom postupku, a zbog čega je došlo do dugogodišnjeg vođenja parničnog postupka radi utvrđenja njene osnovanosti, i za koje vrijeme je stečajna masa postala nedostatna za njeno namirenje.

11. Iz podataka u spisu i dokumentacije u spisu nije sporno da su i tužiteljica i tuženik stečajni vjerovnici u stečajnom postupku poslovni broj St-83/99 (stečajni

dužnik Glumina banka d.d. u stečaju), da je tužiteljeva tražbina u iznosu od 1.353.000.000,00 kn, koja je razvrstana u treći viši isplatni red i odnosi se na iznose koje je tužitelj isplatio štedišama Glumina banka d.d. u stečaju po osnovi osiguranih štednih uloga, priznata od strane stečajnog upravitelja i osporena od strane određenih stečajnih vjerovnika, među kojima je bio i tuženik, da je tužitelj uslijed osporavanja njegove tražbine pokrenuo parnicu pred ovim sudom pod poslovnim brojem P-6669/01, radi utvrđenja osnovanosti iste, te da je sud donio 18. travnja 2002. presudu kojim je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio osnovanost tužiteljčine osporene tražbine, međutim presudom ovoga suda poslovni broj PŽ-4179/02 od 8. siječnja 2003. je potvrđena prvostupanjska presuda koja je povodom revizije tuženika rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt 83/03 od 13. travnja 2005. ukinuta i prvostupanjska i drugostupanjska odluku te je vraćen predmet prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Nakon toga sud donosi presudu poslovni broj P-6238/05 od 11. listopada 2006. kojom prihvaća tužbeni zahtjev, a koja presuda je presudom ovoga suda poslovni broj PŽ-146/08 od 27. siječnja 2010. preinačena i odbijen tužbeni zahtjev. Nakon toga rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt 187/10 od 22. studenog 2018. je ukinuta drugostupanjska presuda, nakon čega ovaj sud odnosi presudu poslovni broj PŽ-2320/19 od 10. prosinca 2019. kojom odbija tuženikovu žalbi i potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom je prihvaćen tužbeni zahtjev i utvrđena osnovanost tražbine tužitelja kao stečajnog vjerovnika trećeg višeg isplatnog reda u iznosu od 1.353.000.000,00 kn.

12. Tijekom postupka prvostupanjskog i žalbenog, tužiteljica ističe mišljenje da je tuženik osporavanjem tužiteljčine tražbine na ispitnom ročištu u stečajnom postupku nad Glumina banka d.d. u stečaju povrijedio osnovna načela obveznog prava, načelo zabrane zloupotrebe prava i načelo zabrane prouzročenja štete iz članka 6. i članka 8. ZOO-a; te smatra da je tuženik osporio njegovu tražbinu trećeg višeg isplatnog reda u iznosu od 1.353.000.000,00 kn isključivo kako bi njemu nanio štetu, jer da je znao da tužitelj ima status stečajnog vjerovnika trećeg višeg isplatnog reda po samom zakonu te bi zbog visine svoje tražbine mogao na skupštini vjerovnika donositi odluke bez suglasnosti bilo kojeg drugog stečajnog vjerovnika.

13. U odnosu na tuženikove razloge osporavanja tužiteljeve tražbine, da u trenutku prijave tražbine u stečaju nad Glumina banka d.d. u stečaju još nije ništa isplatio štedišama stečajnog dužnika, već je tvrdio da će to tek učiniti, jer da je to njegova zakonska obveza, da je sporna visina tužiteljčine tražbine i istaknuo je mišljenje da se tužiteljica po toj osnovi unaprijed namiruje naplatama premija osiguranja koje mu upravo za slučaj stečaja plaćaju banke, te je isticao nevaljanost odredbe Zakona o bankama prema kojoj tužiteljica ima status stečajnog vjerovnika trećeg višeg isplatnog reda – nisu razlozi koji su osnovani u odnosu na predmet spora. Međutim, pravilno zaključuje sud prvog stupnja da je tuženik imao pravni interes poduzeti takvo osporavanje, jer je to njegovo zakonsko pravo i jer bi u slučaju uspjeha stečajna masa Glumina banke d.d.d u stečaju bila rasterećena za 1.353.000.000,00 kn i čime bi se omogućilo namirenje stečajnih vjerovnika četvrtog i petog višeg isplatnog reda, dakle, namirenje tuženikove tražbine.

14. Prema tome, tuženik kada se koristio svojim procesnim zakonskim ovlaštenjima da kao stečajni vjerovnik ospori tražbinu drugog stečajnog vjerovnika (arg. iz članka 175. stavka 3. i članka 177. stavka 1. SZ-a), te kada je nakon pokretanja parnice od strane tužiteljice, radi utvrđenja osporene mu tražbine, i dalje kao tuženik ustrajao na tom osporavanju (podnošenjem odgovora na tužbu, redovnih i izvanrednih pravnih lijekova koristeći zakonske mogućnosti) nije postupao šikanozno niti protivno cilju zbog kojeg su ta procesna ovlaštenja ustanovljena. Zaključak je i ovoga suda da tuženik nije zloupotrijebio svoja procesna prava koristeći se pravom na podnošenje odgovora na tužbu, odnosno podnošenje redovnih i izvanrednih pravnih lijekova, zbog čega u njegovom postupanju nema protupravosti a niti njegove odgovornosti za naknadu štete tužitelju.

15. Člankom 1045. ZOO-a propisane su pretpostavke odgovornosti, i prema stavku 1. tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivlje; a prema stavku 2. – predmnijeva se obična nepažnja.

16. Odgovornost za štetu je obvezno-pravni odnos u kojem je jedna strana dužna drugoj strani popraviti štetu, a druga je od prve ovlaštena zahtijevati popravljavanje štete. Odgovornost za štetu nastaje pod pretpostavkom da je osoba odgovorna za štetu (štetnik) počinila protupravnu štetnu radnju zbog koje je nastala šteta osobi koja traži popravak štete (oštećenik) i ako postoji uzročna veza između štetne radnje i štete kao posljedice. Sve navedene pretpostavke moraju se ispuniti kumulativno; a ako i jedna izostane nema odgovornosti za štetu.

17. Pravilno sud zaključuje da činjenica što je tuženik osporavao tužiteljičinu tražbinu, da činjenica što je parnični postupak trajao izuzetno dugo, te da je tražbina uzrokovala nedostatnost stečajne mase zbog čega tužitelj više ne može namiriti svoju tražbinu, nego je stečajna masa, čija je vrijednost u trenutku osporavanja tužiteljičine tražbine značajno premašivala iznos te tražbine, umanjena zbog namirenja obveza stečajne mase (stvarnih ili onih koje su samo tako prikazane) jer tuženik kao stečajni vjerovnik osporavatelj nije uzrokovao te obveze i nije imao ovlasti odlučivanja o njihovom namirenju. Stoga je pravilan zaključak da je stečajna masa Glumina banke d.d. u stečaju očito potrošena na podmirenje obveza stečajne mase, a u odnosu na koju činjenicu postupanje tuženika nema nikakve veze.

18. Isto tako, pravilno sud obrazlaže u smislu članka 38.d SZ-a da osim stečajnih vjerovnika čije su tražbine utvrđene, na skupštini vjerovnika pravo glasa imaju i vjerovnici osporenih tražbina ako postojanje svojih tražbina dokazuju ovršnom ispravom ili ako su osporene tražbine osigurane javno upisanim razlučnim pravima, a nije dokazan njihov prestanak, kao i vjerovnici osporenih tražbina koje nisu bile osigurane razlučnim pravom niti za iste postoji ovršna isprava ako se na skupštini vjerovnika tako sporazumiju stečajni upravitelj i nazočni vjerovnici s pravom glasa, a ako se sporazum ne može postići, tada ako tako odluči stečajni sudac na skupštini, rješenjem protiv kojeg nije dopuštena posebna žalba, Prema tome, iako je tužiteljičina tražbina u većem dijelu osporena, stečajni upravitelj i preostali stečajni vjerovnici koji su bili prisutni na ročištu za održavanje skupštine vjerovnika, mogli su

odlučiti da će tužitelj ipak imati pravo glasa i u odnosu na iznos osporene mu tražbine.

19. Slijedom iznesenog, valja zaključiti da u tuženikovom ponašanju, a posebno korištenjem redovnih i izvanrednih lijekova, ne postoji protupravnost, a ne postoji niti uzročno-posljedična veza između postupanja tuženika (osporavanja tražbine tužitelja na ispitnom ročištu, a kasnije i u parnici) i nemogućnosti namirenja ostatka tužiteljičine tražbine u iznosu od 846.110.153,36 kn; a zbog čega je sud pravilno odbio tužbeni zahtjev, a sve kako je odlučio u točki I. izreke pobijane presude.

20. Isto tako, pravilna je i zakonita odluka o parničnim troškovima sadržana u točkama II. i III. izreke pobijane presude te je ispitana kako kvalitativno tako i kvantitativno, a sve u smislu članka 154. i članka 155. ZPP-a, te sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15). Tužiteljica u žalbi ne obrazlaže razloge zbog kojih osporava odluku o parničnom trošku, osim što ističe da su troškovi „pogrešno dosuđeni“ tuženiku.

21. Suprotno navodima žalitelja, ovaj sud prihvaća zaključak prvostupanjskog suda da se tužiteljica nije naplatila zbog nedostatnosti iz stečajne mase, jer se tužiteljica kao jedini stečajni vjerovnik trećeg višeg isplatnog reda, uspjela samo djelomično naplatiti. Isto tako, tužiteljica nije iskoristila svoje pravo na izdvajanje prijavljene tražbine do pravomoćnog okončanja parničnog postupka, (koji parnični postupak je tužitelj pokrenuo podnošenjem tužbe radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine), sukladno odredbi članka 185. u vezi s odredbom članka 184. SZ. U slučaju da je tužiteljica tražila izdvajanje prijavljene tražbine, taj iznos prijavljene tražbine, ako je postojao, bio bi izdvojen i tužiteljica bi se mogla namiriti u stečaju nakon pravomoćnog utvrđenja osnovanosti osporene tražbine. Dakle, propust tužiteljice da podnese zahtjev radi izdvajanja (u slučaju dostatnosti stečajne mase), a ne tuženikovo osporavanje tužiteljeve prijavljene tražbine u stečaju i duljina trajanja parničnog postupka, predstavljaju radnju zbog koje se tužitelj nije mogao naplatiti, a zbog čega ne postoji uzročna veza između eventualnog tuženikov šikanoznog postupanja i tužiteljičine nemogućnosti naplate. U odnosu na žalbeni navod da zbog osporavanja prijavljenih tražbina tužiteljica nije mogla sudjelovati u donošenju odluka skupština vjerovnika, a time i spriječiti malverzacije stečajnog upravitelja, valja kazati da u slučaju postojanja nezakonitosti rada stečajnog upravitelja ne postoji uzročna veza između tuženikovog osporavanja prijavljene tražbine u stečajnom postupku i nemogućnosti naplate tužitelja, budući da onaj koji je postupao suprotno zakonu ili eventualno počinio kazneno djelo, i odgovara za štetu koja je zbog takvog postupanja nastala trećima. Prema tome, suprotno navodima žaliteljice, ista nije učinila vjerojatnim da je tuženik, svojim osporavanjem prijavljene tražbine u stečajnom postupku, tužiteljici nanio štetu, te ne postoji uzročna veza između tuženikovog osporavanja prijavljene tražbine i nemogućnosti naplate tražbine u stečajnom postupku, iz čega slijedi pravilna ocjena prvostupanjskog suda o neosnovanosti tužbenog zahtjeva.

22. Neosnovani su navodi tužiteljčine žalbe kada dovodi u pitanje odluke ovoga suda, jer prema ocjeni ovoga vijeća u navedenim odlukama su navedeni razlozi zbog kojih su pojedine odluke ukinute odnosno potvrđene. Ovdje se napominje da u odnosu na odluku poslovni broj PŽ-2320/19-5 od 10. prosinca 2019. (kojom je djelomično potvrđena i djelomično preinačena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-6238/05-39 od 11. listopada 2006., da je ista pravomoćna. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt 1121/20-3 od 29. ožujka 2022. utvrđeno da je prvotuženik Glumina banka d.d. u stečaju odustala od prijedloga za dopuštenje revizije. Stoga navodima žalbe, tužiteljica nije dovela u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude.

23. Zbog toga je valjalo na temelju članka 368. stavka 1. ZPP-a odbiti tužiteljčinu žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu, a sve kako je odlučeno u točki I. izreke ove drugostupanjske odluke.

24. U odnosu na tuženikovu žalbu protiv točke IV. izreke kojom je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 250.625,00 kn, valja kazati da je sud prvoga stupnja pravilnom primjenom određenja iz članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP-a donio odluku o troškovima postupka, a osobito u odnosu na odluku kada je odbio zahtjev za naknadu sastava podneska od 30. travnja 2021. i 8. lipnja 2021., kao nepotreban trošak.

25. Pri odlučivanju o naknadi troškova sud je pravilno uzeo u obzir samo one troškove koji su bili svrhoviti za vođenje parnice, a ne i one troškove koji su bili svrhoviti za pojedinu parničnu stranku, a sve u smislu članka 155. stavka 1. ZPP-a. O tome koji su troškovi bili potrebni, te o visini troškova odlučio je sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti. Pri tome valja reći da je sud, ocjenjujući koji su troškovi potrebni, imao u vidu svrhovitost ostvarenih troškova u odnosu na vođenje parnice, a ne eventualnu svrhovitost nekog od ostvarenih troškova u odnosu na pojedinu parničnu radnju na čiji su teret ti troškovi ostvareni. Stoga je sud, suprotno žaliteljevom shvaćanju da sud nije ovlašten ocjenjivati kvalitetu obavljenih radnji, pravilno ocijenio u konkretnom slučaju nepotrebne podneske od 30. travnja 2021. i 8. lipnja 2021., a sve po kriteriju svrhovitosti.

26. Međutim, u odnosu na tuženikov zahtjev za naknadu troška ročišta za objavu presude valja kazati da tuženik ima pravo na taj trošak, i to u iznosu od 500,00 kn, a sve sukladno Tbr. 9. točke 3. Tarife.

27. Zbog toga je valjalo na temelju članka 368. stavka 1. ZPP-a potvrditi točku IV. izreke za iznos od 250.125,00 kn; a na temelju članka 373. točke 3. ZPP-a preinačiti odluku o parničnom trošku i dosuditi tuženiku trošak ročišta za objavu presudu u iznosu od 500,00 kn, a sve kako je odlučeno u točkama II. i III. izreke ove drugostupanjske presude.

28. Tuženiku nije priznat trošak žalbenog postupka, budući da je u žalbenom postupku uspio tek u neznatnom dijelu.

29. Odbijen je tuženikov zahtjev da se tužiteljici naloži da mu plati parnični trošak za odgovor na žalbu, jer ta postupovna radnja nije bila potrebna za vođenje ove parnice (članak 166. stavak 1. u vezi s člankom 154. stavkom 1. i člankom 155. stavkom 1. ZPP-a).

30. Stoga je riješeno kao u točki IV. izreke ove drugostupanjske presude.

Zagreb, 17. svibnja 2022.

Predsjednica vijeća
Branka Šabarić Zovko

Broj zapisa: **eb30c-08a8d**

Kontrolni broj: **0e88b-af57f-d5d7b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE
HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.